Mâncând Panem, privind circenses
e d i t o r i a l e

1. Garnitură la... cap de măgar

Lume, lume, atenţiune! Urmăriţi ultimul răcnet al celei de-a şapte arte: superproducţia americană "Bill cel roşu spune tot"... Erotism pentru toată lumea. Regia: Kenneth Starr. Cu William Clinton în rolul preşedintelui american Bill Clinton... Personajul feminin, Monica, este interpretat de fosta stagiară a Casei Albe, Monica Lewinsky... Number one în box-office, pelicula a fost reluată non stop pe zeci de canale TV din Los Angels şi până în Mongolia, plus Internetul care era pe punctul de a se bloca din cauza milioanelor de PC-mani şi PC-womene care au accesat de zor sit-ul cu pricina. Aceasta depăşeşte tot ceea ce s-a imaginat până acum în domeniu...

Unii analişti îşi exprimă părerea, de altfel foarte pertinentă, că investigaţia procurorului Starr a avut drept scop unic doar livrarea către opinia publică a unor amănunte intime ale vieţii preşedintelui Bill Clinton de natură să-l discrediteze ca persoană publică. Deci un ocult scop electoral... Debarcarea cu orice preţ a preşedintelui. Cui prodest? Cu datele insuficiente pe care le avem, suntem tentaţi să spunem: "nimănui, ba chiar toată lumea a avut de suferit şi însăşi democraţia americană a primit o lovitură sub centură"... Poate că chiar asta s-a şi urmărit...

Însă din punctul de vedere al cetăţeanului de rând, fie el american sau român, apare următorul paradox şocant: interesul extraordinar de mare al afacerii se datorează nu doar faptului că este implicat preşedintele SUA ci ***naturii scandalului***. Faptul că bărbatul Bill (nu preşedintele!) a experimentat ceva ieşit din comun pe tărâmul acesta magic al sexualităţii, ceva ce trebuie să afle toată lumea, o noutate incitantă în sfârşit, prima cu adevărat de la marchizul de Sade încoace... iată cheia. Milioane de cetăţeni, printre care mulţi "familişti onorabili", doresc astfel de informaţii cu care de altfel sunt obişnuiţi pentru că aleargă în permanenţă după senzaţii de felul acesta... O, nu, nici prin cap nu le-a trecut să-l blameze pe preşedinte pentru ceea ce a făcut înşelându-şi soţia (şi pe deasupra cu cine? - vai de ea de Monica!) şi prietenii totodată care l-au crezut că "nu a mâncat usturoi şi nici gura că nu-i miroase"... Nu, ci nemulţumirea colectivă se datorează prestaţiei lamentabile de la TV când aproape a plâns cerşind iertare... Păi treabă e asta? Bill, fii bărbat până la capăt! Trădare să fie dar s-o ştim şi noi: ei cum a fost, ce-ai simţit, spune-ne şi nouă să vedem dacă a meritat preţul pipărat pe care l-ai plătit...

Cam aşa s-ar traduce reacţia americanilor. Aventurile propriu zise, scenele fierbinţi şi amănuntele picante - da, asta merită interesul şi chiar admiraţia tuturor. Ce "muzee virtuale", ce festivale de muzică simfonică şi de poezie modernă, ce Bergman şi ce Kuroshawa ?! - americanul de rând care şi-aşa nu prea le are cu "adăpatul" de la marea cultură, "serveşte" ceea ce i se dă: gunoaie. Frumos ambalate sub pretextul unei dezbateri de natură democratică cu referire directă la preşedintele lor...

Flash-back - gândul mă duce către un episod petrecut cu multă vreme în urmă, în vremurile biblice veterotestamentale când oamenii ajunseseră să se hrănească, la propriu, cu gunoaie. 2 Regi 6,24: *În Samaria a fost o mare foamete şi atât de mult au strâmtorat-o încât un cap de măgar preţuia opzeci de sicli de argint şi un sfert de cab de găinaţ de porumbel, cinci sicli de argint.* Vă rog să verificaţi, nu este nici o glumă.

Oamenii, obligaţi de economia de piaţă ce funcţionează chiar în timp de asediu, se hrăneau cu scârboşenii inimaginabile care ne îngreţoşează numai când le citim. Dar nu există cred comparaţie mai potrivită. Într-un săptămânal cultural (Dilema nr.294), un intelectual de bună credinţă încearca să ne convingă în articolul "Hegel şi Sandra Brown" de necesitatea maculaturii prin care editurile, chiar cele de calibru, reuşesc să reziste. Ar fi chiar o problemă de "sănătate socială... deoarece o lume în care Heidegger ar fi citit pe plajă şi Kierkegaard în metrou ar fi înfricoşătoare"... Ideea că unii trebuie să consume "delicateţuri" intelectuale în timp ce gloata, "mulţi dar pro", să se mulţumească cu deşeuri, cu capete de măgar la oră de maximă audienţă, garnisite cu găinaţ, este revoltătoare. Da, aceasta este tendinţa la ora actuală şi împotriva ei trebuie dată o luptă pe toate fronturile în mass-media.

Capete de măgar şi găinaţ... Alergici la pâinea cea sănătoasă a adevăratei culturi, oamenii acestui sfârşit de secol, asediaţi de mizeriile vieţii cotidiene, se baricadează în case cu telecomanda în mână în fiecare seară şi caută cu aviditate.... Vor să se hrănească şi sunt împinşi, conduşi către... capete de măgar şi găinaţ. Deşeuri, reziduri, subcultură... Sex şi violenţă, lesbiene şi homosexuali, drogaţi, pedofili, necrofagi, extratereştrii violatori de pământence, vampiri şi preşedinţi ce dau "oralul" la CNN... Seară de seară... şi în proporţie de masă cum ar zice Marx.

Era foamete... O, da, în mijlocul acelui oraş asediat era un profet al lui Dumnezeu, Elisei, care avea soluţia, dar nimeni nu-i dădea atenţie, nimeni nu se gândise că s-ar putea face o reformă morală în acea cetate şi Dumnezeu, drept urmare, să o salveze... Căutau prin gunoaie şi se bucurau nevoie mare când descopereau "trufandalele" mai sus pomenite... vreo putreziciune frăgezită de căldură, cap de măgar sau de câine... Urmăreau porumbeii cu poala întinsă, gata să prindă "binecuvântarea" proaspătă. Iar pasul următor, "logic" în mentalitatea aceasta de pubele umane a fost sacrificarea copiilor (versetele următoare din 2 Regi cap.6)... Copii ucişi iar apoi fierţi - o naţiune care se devora pe ea însăşi, un popor care se autoconsuma fără a încerca absolut nimic pentru a ieşi din groaznica situaţie... Noroc cu leproşii de la poarta cetăţii care, împotriva curentului general, s-au încăpăţânat să facă apel la Dumnezeu, îndrăznind să-şi pună credinţa la încercare, îndrăznind să facă şi alteva decât să consume, pasivi, gunoaie şi copii!

Credeţi că sunt prea moralist? Nu "minima moralia" ci "maxima ortopraxia" ar trebui să fie ţinta tuturor oamenilor de cultură creştini care să-şi unească eforturile împotriva gunoaielor ce CONTRA-modelează viaţa acestei generaţii-PRO.

P.S. Ca o culme a paradoxului din cazul Bill-Monica: ziarele îl descriu pe Kenneth Starr în aşa fel încât să ne scuturăm cu groază, brrrr... "nu bea, nu fumează, nu şi-a înşelat soţia şi citeşte zilnic Biblia". Dezgustătoare această punere la zid a calităţilor morale pe care ar trebui să le posede oricine, odată cu răstălmăcirea intenţiilor procurorului. Şi până la urmă s-ar mai trece cu vederea antitabagismul şi antialcoolismul dar ca să nu mai cunoasca şi altă femeie... asta îl aşează într-o lumină destul de proastă... Iar şopârla strecurată, cu citirea Bibliei, o încercare grosolană de a-l înfăţişa chiar odios. Taliban american de tip evanghelic. Clar, este foamete şi găinaţul aburind ademenitor, de care mulţi contemporani au ajuns să fie dependenţi psihic, ne răstoarnă valorile.

2. Bici de aur

Fatidicul număr 666 apare doar de două ori în Biblie. Este vorba în primul rând de pasajul din Apocalipsa cap.13 unde este prezentat ca "numărul fiarei". Literal, "numărul numelui ei". S-a speculat în fel şi chip cine să fie fiara şi ce să reprezinte acest număr misterios... Există bineînţeles o explicaţie biblică în conformitate cu principiul "Biblia est sui ipsis interpret", dar aceasta este sufocată de şase-sute-şaizeci-şi-şesiştii interesaţi să nu fie demascaţi (deşi îmi vine să exclam şi eu că s-au demascat deja singuri!). Dar numărul aceasta mai apare undeva în Biblie, în Vechiul Testament, într-o remarcabilă asociere de fapte, uluitoare pentru capacitatea Bibliei de a lucra cu simboluri şi de a folosi tipologia ca argument profetic.

1 Împ.10,14-21 frg: *Greutatea aurului care venea lui Solomon pe fiecare an, era de* ***şase sute şaizeci şi şase*** *de talanţi de aur* (aprox.25 tone!) *afară de ce scotea de la negustorii cei mari* (impozite pe profit şi TVA) *şi din negoţul cu mărfuri* (accizele şi taxele vamale)... *Împăratul Solomon a făcut două sute de scuturi mari de aur bătut... şi alte trei sute de scuturi mici de aur bătut... A făcut un mare scaun de domnie de fildeş şi l-a acoperit cu aur curat... Toate paharele împăratului Solomn erau de aur şi toate vasele erau de aur curat. Nimic nu era de argint: pe vremea lui Somon argintul nu avea nici o trecere.*

Şi pentru ca să avem o imagine cât mai cuprinzătoare asupra epocii de aur - Solomon, vă rog să daţi înapoi cinci file, la cap.4 al aceleiaşi cărţi, 1 Împ. versetele 22-23: *În fiecare zi Solomn mânca: treizeci de cori de floare de făină şi şaizeci de cori de altă făină, zece boi graşi, douăzeci de boi de păscut şi o sută de oi, afară de cerbi, căprioare, ciute şi păsări îngrăşate.*

Am fost obişnuiţi să citim superficial anumite relatări ale Bibliei fără a da importanţă amănuntelor şi fără a face conexiunile necesare pentru a vedea "istoria din spatele istoriei".Este normal: televiziunea şi ziarele, prin specificul lor de a ne oferi "divertisment şi informaţii" gata mestecate dar şi **a**mestecate fiecare

în parte cu un alt tip de salivă, ne îndeamnă către superficialitate: "Înghiţiţi, am mestecat noi pentru dvs. iar saliva este la alegere! Acidă, bazică sau cu ph 5,5 neutră, dar oricum, suficientă pentru a vă scuti de efortul masticaţiei intelectuale"... Mură mălăiaţă-n gură. Sau direct în stomac.

Ce se întâmpla de fapt la curtea lui Solomon? Se ştie că a fost unul dintre cei mai strălucitori monarhi ai tuturor timpurilor. Înţelepciunea sa a rămas legendară. Poseda un I.Q. incredibil, dacă ar fi să-i măsurăm coeficientul de inteligenţă cam cum se face la şahiştii zilelor noastre. Personalitatea sa fascinantă, strălucirea curţii, prestigiul internaţional de care se bucura, sunt elemente binecunoscute. Ceea ce nu se prea ia în considerare este faptul că toate semnele acestea exterioare ale unei "epoci de aur" - obsesia dictatorilor - se sprijineau pe măsuri economice care aduseseră poporul într-o situaţie disperată. Cineva trebuia să plătească armata aceasta de elită. Cineva trebuia să-şi rupă de la gură ca să-i întreţină pe toţi aceşti bodyguarzi care, cu scuturi de aur ce rupeau mâinile şi produceau hernie purtătorilor, vegheau ca suveranul să nu fie "agresat" precum Bill Clinton, de vreo stagiară din haremul său oficial... Cine anume? Poporul.

Cei zece boi graşi, zilnic, plus ceilalţi douăzeci, "de păscut", cu carne mai fără colesterol, credeţi că erau doar pentru Solomon singur? Turmele de oi, cerbii şi căprioarele, miile de păsări îngrăşate erau doar pentru augustul său stomac? O, nu, sute de administratori, de colectori de impozite, de membrii în comitete şi comiţii, de AGA-işti şi FPS-işti, de directori şi subdirectori în ministere şi centrale... şi toţi cei ce aplaudau "realizările măreţe şi epocalele ctitorii" ale lui Somon se ghiftuiau la popota pantagruelică a palatului.

Din regele cel înţelept din anii de început ai domniei, care-L glorifica pe Dumnezeu, ajunsese un tiran, evident **luminat**, deci cu atât mai capabil de a face răul pentru a se glorifica pe el însuşi. O epocă pe care "Regele Soare" Ludovic al XIV-lea a reuşit să o imite, gândindu-ne cum, la curtea lui curgea vinul din fântânile arteziene în timp ce dincolo de Versailles, ţăranii mâncau scoarţă de copac. Model preluat astăzi cu succes de Coreea de Nord şi aflat în studiu de fezabilitate pe meleagurile foste sovietice.

Când Solomon a murit, poporul a răsuflat uşurat. Nimeni nu l-a plâns cu excepţia profitorilor de la curte şi a copiilor de bani gata, generaţia a doua... Primul gând a fost: "Gata, am scăpat, suntem liberi şi în sfârşit vom avea ce pune pe mese de-aici înainte". Întreg poporul şi-a îndreptat atenţia către moştenitorul tronului, Roboam, adresându-i următoarea cerere: *Tatăl tău ne-a îngreunat jugul; acum tu uşurează această aspră robie şi jugul greu care l-a pus peste noi tatăl tău. Şi îţi vom sluji* (1 Împ.12,3). După ce s-a sfătuit cu bătrânii, cu cei care probabil au rămas surprinşi de un asemenea gest pentru că Solomon obişnuia să ia decizii de unul singur, Roboam a dorit să audă şi părerea "lupilor tineri". Aceştia, care nici habar nu aveau ce înseamnă o zi de lucru în construcţii sau pe câmp, lipsiţi de protecţia aerului condiţionat din birouri, l-au încurajat să mărească fiscalitatea... Preluând tronul de la "Solomon cel Înţelept", "Roboam deşteptul" a ţinut primul său discurs în care platforma programului său de guvernare (o singură idee dar fixă), apare în toată splendoarea ei economică:

V.14: *Le-a vorbit aspru, după sfatul tinerilor: "Tatăl meu v-a îngreuiat jugul dar eu vi-l voi face şi mai greu; tatăl meu v-a bătut cu bice dar eu vă voi bate cu scorpioane".* Credea în nebunia lui că va băga spaima în poporul sărăcit pentru a perpetua luxul orbitor de la curte şi a-şi îngrăşa susţinătorii câteva decenii bunicele, măcar cât tatăl său. Îşi imagina că argumentul biciului va revigora economia naţională, va reduce deficitul bugetar iar candidatura la integrarea în UC (Uniunea Canaanită) va fi privită favorabil de Egipt, Moab, Edom şi Imperiul Hitit... Dar poporul ajunsese la culmea mizeriei şi nu a mai putut suporta robia. Tot ce s-a întâmplat mai apoi se găseşte relatat cu imparţialitate pe paginile Istoriei Sacre...

***

Problema fiscalităţii excesive care este o frână în calea unei economii sănătoase, apare tot mai mult în controversele preelectorale în care România pare a se afla în permanenţă. Mai ales că guvernanţii îşi reclamă sus şi tare preferinţa pentru un model liberal, un "laisez-faire" în care fiecare să se descurce pe cont propriu, statul arbitrând jocul economic fără a se implica... Un model în care impozitele sunt minime tocmai pentru ca investitorii să fie încurajaţi iar producătorii de bunuri şi servicii, stimulaţi să-şi extindă afacerile. Aceasta ar fi teoria. Dar practica ne omoară: atât pe noi, consumatorii de bunuri şi servicii cât şi pe producătorii acestora. Pentru că "biciul" impozitelor loveşte fără milă atât în unii cât şi în ceilalţi.

Purtătorul de cuvânt al BNR, dl.Adrian Vasilescu, demonstra într-o publicaţie de specialitate faptul că noi plătim impozit de patru ori:

1 - TVA 22% din tot ceea ce cumpărăm, de la creioane la Cileo-uri;

2 - impozitele pe salarii, adică diferenţa dintre suma pentru care semnăm la caserie şi ceea ce este de fapt în plic;

3 - impozitul pe profit, acel 38% pe care îl încasează statul din tot ceea ce se realizează;

4 - taxele vamale: acele procente bunicele care scumpesc mărfurile importate.

Mai lipsesc din acest tablou sumbru accizele şi plocoanele...

Apoi vin vătafii FMI-ului şi ne spun că am cam rămas în urmă cu reforma şi că bine am face să ne grăbim cu măsurile fiscale pentru a intra în rândul lumii.. Trebuie să atingem nişte parametri, un deficit bugetar care să nu poată fi clintit, performanţe micro şi macro aşa că... hai la confecţionarea de scorpioane. Ele pot fi extrem de uşor produse prin modificarea biciurilor clasice: la aceeaşi coadă se adaugă sfârcuri suplimentare prevăzute cu bile metalice... şapte dintr-o lovitură, ca în povestea croitoraşului cel viteaz.

Chiar acum se pregăteşte o astfel de "îmbunătăţire": dintr-un "bici-COBRA" care muşcă, un "scorpion-DRACULA" care suge. O tichie de mărgăritar mărimea XXL, care să rimeze cu capul chel dar BELL al bugetului nostru de austeritate pentru unii, de au**g**usteritate pentru alţii. Alţii cu comisioanele afacerii, puţini dar ŞTI. Iar cei PRO, cei mulţi deci, cu mândria că alimentează, cu talanţii şi talentele lor, haznaua cu galbeni a unei noi ordini mondiale.

Greutatea aurului care venea la curte... era de şase sute şaizeci şi şase talanţi... şi eu care credeam că fiara purtătoare a acestui număr, va fi orice altceva - expertă în teologie, versată în ecumenism, specialistă în psihologie media, în dialectică şi enciclice - orice, numai finanţistă nu! Sunt un naiv, evident. Păi iată cum embargoul din Apoc.13,17 - interdicţia de a vinde şi cumpăra, cu sau fără accize, cu siguranţă că nu se va aplica niciodată la... elicoptere. Sau nu bănuiţi cine este direct interesat în afaceri de acest gen?

Consilierii Roboamului acestei lumi sunt pregătiţi pentru legislaţia scorpionului spiritual. O vor aplica chiar, atunci când toate amănuntele vor fi puse la punct. Dar să nu ne speriem. Capitolul 13 din Apocalipsa (decretul numărului numelui fiarei) şi capitolul 18 (prăbuşirea dictaturii spirituale), sunt în Biblie despărţite de doar două file.

3. Riscul de planetă

Cea mai eficientă modalitate de a face bani mulţi nu este, aşa cum s-ar părea, tipografie de bani; bătaie de cap cu hârtia specială, cu cerneluri asemenea, seriile şi firul de siguranţă care este musai inclus... Cea mai tare afacere a acestui sfârşit de secol este să-ţi tragi o agenţie de evaluare, de rating cum se zice în romgleza de management. Se înghesuie băncile să le spui ce ţară ar fi mai sigură pentru a fi împrumutată şi cu ce dobânzi. Se înghesuie pe uşa din faţă pentru că la cea din spate stau la coadă preşedinţi, miniştrii şi oameni de afaceri din ţările respective ce vor banii aceloraşi bănci şi doresc să se pună bine cu cei ce acordă note la "riscul de ţară". Sau nu ştiţi ce este "riscul de ţară"? Nici eu nu ştiam până nu demult dar am aflat, pentru că economia socială de piaţă m-a luminat.

De exemplu, dacă mă roagă dl.Liviu, vecinul meu de la etajul III, să-i împrumut un milion de lei pentru două luni, mă fac luntre şi punte şi găsesc să-i dau pentru că este om sărac şi ştiu că mi-i va da înapoi. Ba îmi va repara şi frigiderul gratuit pentru asta! Dacă însă dl.Relu, vecinul de la parter, va solicita un împrumut de cincizeci de mii pentru trei zile, cu siguranţă că nu voi mai vedea banii niciodată. Domnia sa are un venit ce-l depăşeşte de două ori pe-al meu şi crede că cei cincizeci de mii, o nimica toată pentru dânsul, sunt şi pentru mine la fel. Aşa că m-ar jigni dacă mi i-ar înapoia... Şi cum tranziţia a făcut din fiecare român un expert evaluator meseriaş, simţul meu îmi spune că domnului Liviu îi pot acorda calificativul BE-YES, în timp ce domnului Relu NO-YOC.

În ultima vreme România primeşte note din ce în ce mai proaste din partea agenţiilor internaţionale de rating, fiind plasată într-o categorie inferioară din punctul de vedere al riscului de ţară. Orice investitor străin care doreşte să facă afaceri în afara graniţelor ţării sale în nădejdea unor impozite mici şi unor beneficii mari, consultă clasamentul, ca la fotbal, făcut de agenţiile de rating. Şi vede cum România este cam pe la coadă, retrogradată într-un fel de divizie C, în timp ce marii datornici ai lumii, SUA şi Rusia, sunt bine mersi în cantonamente de lux. Vom primi împrumuturi în condiţii mai dure, cu dobânzi mai mari iar investitorii străini care şi-aşa nu se prea înghesuie, vor fi şi mai reticenţi, gândindu-se de două ori înainte de a alege între România şi Kazahstan de exemplu, care sunt considerate de agenţia MOODY'S ca având acelaşi risc de ţară. Deocamdată acelaşi.

Să presupunem că aveţi un milion. De dolari, firește, pentru că un milion de lei ar ajunge doar pentru văruirea unui WC public după care urmează derularea "afacerii" şi amortizarea investiţiei în cinci ani. Deci un milion de dolari. În care din aceste ţări i-aţi investi: SUA, Rusia sau România?

- În SUA cu garanţii solide că veţi recupera milionul dar cu dobândă mică;

- În Rusia fără absolut nici o garanţie că veţi mai vedea banii dar cu dobândă extrem de atrăgătoare;

- Sau în România unde lucrurile stau aşa-şi-aşa?

Cei de la organismele financiare internaţionale s-au repezit ca la frişca de pe prăjitură în a împrumuta Rusia cu multe, multe miliarde... Cuvântul "împrumut" este un eufemism pentru că de la Ivan cel groaznic şi Ecaterina cea Mare, nimeni, nici o ţară civilizată sau companie privată, nu a mai văzut ceva înapoi de la ruşi şi o să vadă atunci când ne-om vedea şi noi tezaurul. Şi totuşi bancherii lumii merg în Rusia pe **pierderi planificate** pentru că este mai rentabil să dai bani dar să poţi fi liniştit că nu vei avea probleme cu Ivan cel groaznic de sărac şi înarmat nuclear decât să-l înfurii acordându-i coeficiente de ţară cu risc mare...

Iar în România bancherii lumii merg pe **indiferenţă planificată**. Dacă nici măcar bani de elicoptere de atac nu prea avem, ce să mai zică finanţiştii de la BM şi FMI? Ei vor o găină de ţară hrănită cu bobiţe speciale, acordate în tranşe, dar care să facă şi ouă $PECIAŁE. De aur, evident.

Creşte permanent riscul de ţară... Să investim atunci în alta. În Rusia, este clar că nu-i vorba de risc ci de pierdere sigură... America este prea departe şi oricum, odată cu zguduirea pieţelor financiare asiatice, economia ei atât de strâns legată de cea japoneză, poate să producă mari şi neplăcute surprize investitorilor. Iar de investit în Congo sau Cuba, ar însemna clar că nu mai judecăm...

Pretudindeni există risc. În ţările bogate ca şi în cele sărace. Un conflict armat regional, o lovitură de stat sau o naţionalizare peste noapte şi adio capital. O prăbuşire în lanţ a burselor etalon datorită unei "zale" mai slabe undeva în Asia sau în America de Sud şi poţi să te muţi chiar de-a doua zi la azil. Ca strănepotul lui J.P.Morgan. Există riscul de a pierde tot într-o vineri neagră, joi neagră, marţi neagră... orice zi se poate înnegri la bursă sau la bancă. În expansiunea lui către globalism necontrolat şi profit cu orice preţ sistemul poate ruina pe oricine îşi pune nădejdea în el ca salvator al valorilor personale.

După colapsul FMOA, revista "Capital", atrăgea atenţia tuturor celor cu bani de "a-i investi inteligent şi a nu-i pune pe toţi în acelaşi buzunar". Cam târzior dar oricum, măcar de aici înainte cei care au multe buzunare şi au şi cu ce le umple, ar putea să-i asculte sfatul. Este şi ceea ce acum două mii de ani, atrăgea atenţia Isus Christos, fără a avea pretenţa că este expert finanţist: *Nu vă strângeţi comori pe pământ, unde le mănâncă moliile şi rugina* (inflaţia) *şi unde le sapă şi le fură hoţii* (Mafia, fie ea privată sau etatizată)*; ci strângeţi-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile şi rugina şi unde hoţii nu le sapă, nici nu le fură* - Matei 6, l9.20.

Cu siguranţă că nimeni dintre cititorii acestor rânduri nu are un milion de dolari, pe care să-i investească fără a se decide unde... Avem cu toţii în schimb altceva de investit, infinit mai preţios. Avem gânduri şi sentimente, avem doruri şi speranţe, avem capacitatea de a reflecta iubirea Creatorului, Cel care, la rândul Lui, a investit atât de mult în noi! Ce facem cu acestea? În ce şi unde le investim? Cu ce profit?

> -Investim timpul cel preţios, ore nesfârşite în faţa micului ecran într-un "zapping" năucitor?
>
> -Investim toată afecţiunea într-o vedetă, într-un produs fabricat pe bandă rulantă de industria de divertisment?
>
> -Investim sentimentele cele mai profunde, convingerile cele mai intime în poveşti Hollywoodiene cu extratereştrii şi vampiri?
>
> -Sau poate golim buzunarele pe obiceiuri ce paralizează voinţa, ce ne jefuiesc la cel mai propriu mod cu putinţă de puterile spiritului şi trupului? *De ce cântăriţi argint pentru un lucru care nu hrăneşte? De ce vă daţi câştigul muncii pentru ceva care nu satură? Ascultaţi-Mă dar şi veţi mânca ce este bun şi sufletul vostru se va desfăta cu bucate gustoase.* Isaia 55,2.

Mizăm **totul** pe o singură carte: pe lumea aceasta instabilă? Totul în banca "Mamona S.A."? Suntem gata a nu ţine cont de riscul uriaş de planetă asupra căruia agenţia de rating "Isus & fiii luminii" avertizează?

Este mult prea primejdios pentru a ne permite aşa ceva. Banca cerului ne stă la dispoziţie cu toate avantajele puse la dispoziţia investitorilor. Să ne grăbim a investi "clipa cea repede ce ni s-a dat" şi care este gata "să se lepede" iar în locul ei vom avea drept profit, viaţa veşnică.

4. Pântecele moale şi flămând

Expresia "pântecele moale al Europei" este atribuită lui Winston Churchill. Ea se referă la Balcani ca una din variantele avute în vedere pentru debarcarea aliaţilor anglo-americani în 1944. Americanii se pregăteau pentru atacarea "Fortăreţei Europa" controlată în totalitate de Germania, prin vest, aşa cum s-a şi întâmplat. La 6 iunie, ziua cea mai lungă a secolului, atacul din Normandia a marcat începutul sfârşitului pentru hitlerism... Cu toate acestea, englezii au susţinut în permanenţă necesitatea unei acţiuni în Balcani în paralel cu partizanii lui Tito care acţionau în munţii Serbiei şi Croaţiei. Eventual o debarcare în Grecia sau chiar, prin Marea Neagră, în România.

Dacă această variantă, susţinută de englezi datorită intereselor acestora speciale în zonă, ar fi fost adoptată, harta postbelică a continentului nostru ar fi arătat cu siguranţă altfel. Ţările est-europene, inclusiv România, nu ar mai fi fost "eliberate" de Armata Roşie, cea care înainta conform devizei "Din Carpaţi până la Don, davai ceas, davai palton"... Iar ca o consecinţă indirectă dar extrem de importantă pentru mine: acum aş fi avut la activ opt ani de limbă engleză făcută eficient în şcoală şi nu opt de rusă din care nu-mi mai amintesc decât că poporul era *nărod* şi ştiinţa *nauca...*

O debarcare în Balcani însă nu era deloc pe placul tătucului Stalin, fiind respinsă şi de Roosevelt la insistenţele acestuia. A fost preferată debarcarea în Normandia chiar dacă ea a produs mult mai multe victime în rândul aliaţilor decât se prevăzise iniţial. "Salvaţi-l pe Ryan" argumentează cinematografic chipul de Oscar al lui Tom Hanks, dezvăluind tragismul aceastei alegeri nefericite. Est-europenii au fost lăsaţi sub tutela sovieticilor, soarta lor fiind pecetluită pentru zeci de ani, la Yalta, cu procentaje scrise la repezeală cu creionul pe şerveţe.

Am făcut această digresiune istorică pentru că, iată, în prezent expresia este mai actuală decât oricând. "Pântecele moale al Europei" este şi pântecele ei flămând. Iar cineva cu burta lipită de şira spinării, nu mai poate face filozofie teoretic şi management practic decât cu gândul la bunătăţurile de dincolo de cortina de vize. Şi cum foamea o fi ea bun bucătar dar sigur rău sfetnic, multe probleme ale "pântecelui Europei" pleacă de la această realitate.

În Yugoslavia, adică în ceea ce odinioară se numea aşa, viscer important al continentului nostru, a avut loc cel mai sângeros conflict cunoscut de Europa în întreaga perioadă postbelică. Situaţia este încontinuare tensionată, mai ales în regiunea Kosovo locuită de etnici albanezi. Bulgaria la rândul ei a fost zguduită de un seism economic din care încă nu şi-a revenit. Albania, ţară căzută pradă anarhiei după scandalul jocurilor zise de întrajutorare, cu câştig piramidal, stă şi mai prost: conform statisticilor are o populaţie de două milioane însă conform estimărilor Italiei vecine, ar fi acolo cam patru milioane de potenţiali imigranţi gata să o atace cu cuţitele şi furculiţele, precum lăcustele din cele zece plăgi. Grecia are probleme de veacuri cu Turcia, Ciprul are acelaşi gen de neînţelegeri etnice pentru că pe insulă trăiesc dreptcredincioşi, adică creştini şi... dreptcredincioşi, adică musulmani, fiecare susţinându-şi drepcredincioşia cu arme ce stau deocamdată în rastele aşteptând momentul propice "convertirii" celorlalţi.

Ar mai fi România. Privită acum câţiva ani ca viitoare oază de stabilitate în noianul de probleme al vecinilor, România a ratat pe rând şanse peste şanse ca din "pântece moale" să devină coloană vertebrală a stabilităţii şi prosperităţii în regiune. Întâi a fost imensa dezamăgire a occidentalilor care au înţeles la câteva luni după decembrie '89 că de fapt asistaseră la premiera unei piese cu scenariul aprobat de tovarăşii ce aspirau la domnie... Apoi dezamăgirea generală legată de competitivitatea minunatei noastre industrii care competitivitate este sublimă dar lipseşte cu desăvârşire. Pariul cu agricultura a fost pierdut. Pierdut de ţărani pentru că toţi miniştrii agriculturii l-au câştigat pe rând.

A mai fost de pierdut ceva pe care românii să nu-l fi pierdut? Bani la Caritas, Daciile celor cu banii depuşi de zece ani şi care nu fac astăzi nici cât o tricicletă, fonduri acordate de organisme internaţionale pentru restructurare şi duse în investiţii păguboase... Şi cel mai rău este că s-a pierdut şi speranţa de mai bine la nivelul maselor de cetăţeni. Este datoria creştinilor să explice şi exemplifice cât se poate de convingător că dincolo de aceste dezamăgiri există o realitate ce aparţine de Dumnezeu şi oricine doreşte să se încadreze în legile credinţei, va avea o cu totul altă perspectivă.

Pântece moale, pântece gol... Asociere de cuvinte din păcate adevărată. Dezbaterile din mass-media în care ministrul de finanţe ba promite relaxări fiscale, ba propune creşteri de accize, ne-au anesteziat deja ca să nu mai reacţionăm, ca în povestea "Petrică şi lupul". Doar dezbaterilor anuale legate de Buget reuşesc să ţină interesul treaz. Fiecare minister se luptă pentru o felie cât mai mare. Dar nu de tort, pentru că numai un stat cu o economie puternică îşi poate permite aşa ceva. De colivă. E gustoasă, ţine de foame pântecelui moale, costă puţin şi are dubla capacitate de a fi întrebuinţată nu doar ca aliment ci şi ca obiect de cult...

Gata, nu mai cobesc. Şi gata cu catastrofele de primă pagină, cu ştiri despre recesiune, şomaj, inflaţie, atentate şi sărăcii de tot felul. Îmi permit să parafrazez declaraţia din Ioan 12,8: *"Pe săraci îi aveţi*

totdeauna cu voi dar pe Mine nu Mă aveţi totdeauna". Aş spune că astfel de "sărăcii" politico-economico-financiare sunt totdeauna însoţitoarele noastre. Nu doar ca ştiri la TV, radio sau în ziare. Este tranziţia aceasta care ne goleşte buzunarul şi ne înmoaie pântecele lipindu-l de şira spinării. Este timpul să ne ocupăm cât mai repede şi mai serios de alt organ, neglijat până acum: inima. Inima, cea cu care percepem cât de puţin timp mai avem la dispoziţie pentru a cultiva prietenia cu Isus. Săraci - peste tot, dar săraci în duhul şi care flămânzesc după Pâinea care satură în veac, trebuie să devenim de urgenţă.

5. Când cu steaua, când cu crucea

Armata şi Biserica - cele două instituţii pomenite cu obstinaţie suspectă de fiecare dată împreună şi care apar în sondajele de opinie ca având cele mai mari procente de încredere din partea populaţiei - s-au aflat în ultima perioadă de timp sub lupa opiniei publice. Iar o lupă, se ştie, are capacitatea de a mări petele. Armata ar fi interesată de o amnistie generală de care să se bucure cei care au tras în decembrie 1989. Biserica, la rândul ei, ar fi interesată să intre în arena politică: prin aceasta ar putea influenţa mai mult promovarea unor legi importante care o privesc direct precum accesul la dosarele fostei Securităţi până la nivel de preot sau modificări aduse Legii Fondului Funciar pentru ca Biserica să primească înapoi sutele de mii de hectare avute odinioară. Aceste tatonări au fost percepute negativ de opinia publică şi catalogate drept pete.

Suspect de repede, după aceste descoperiri de "pete", o lovitură directă face KO credibilitatea SPP-ului, Poliţiei şi Vameşilor care şi aşa nu erau instituţii prea răsfăţate de opinia publică... "Vameşii şi păcătoşii" - sintagma prin care erau desemnaţi cei cu imaginea publică şifonată la începutul erei creştine, este şi astăzi cât se poate de relevantă. Scandalurile legate de contrabanda cu ţigări, eliberările suspecte din arestul Poliţiei, afacerea Megapower... totul conduce către o dereriorare dramatică a imaginii instituţiilor statului de drept. Şi dacă şi Armata şi Biserica şi Serviciile Speciale apropiate de preşedinţie, dacă deci toate aceste instituţii sunt incapabile să aducă ordinea şi stabilitatea reală în ţară, cum pare a se sugera, atunci concluzia logică nu ar fi decât (mă înfior că trebuie să o spun) dictatura. Un om forte, un regim cu mână de fier care ar găsi soluţii gen Ţepeş pentru toate relele din ţară.

Şi care ar fi consecinţele unui regim dictatorial? Dacă pe plan economic poate că s-ar câştiga imediat ceva (deşi adio UE iar pauperizarea s-ar accentua în timp), pe planul libertăţilor individuale intoleranţa ar reveni mai ceva ca în anii 40. Atunci şi Biserica ar face nestingherită politică, la fel ca odinioară, atunci şi Armata ar fi amnistiată şi trimisă în misiune specială pentru a vâna sectanţi, la fel ca odinioară, atunci şi Serviciile Speciale ar avea de lucru îmbunătăţindu-şi imaginea afumată de "Ţigareta President Size" şi lăsate să confişte "Bliblii sectante fără cruce". Ca odinioară.

De-a lungul istoriei ţării noastre până în perioada modernă, jocurile erau făcute de cel care era VODĂ, Domnitorul, fie că era pământean, fie că ateriza la noi via Fanar. Vodă era cel care conducea la modul discreţionar treburile ţării politice, financiare, economice, religioase. Exista desigur şi un cap al Bisericii dar toată lumea, cum spun cronicarii, de la vlădică la opincă, se supunea şi nimeni nu crâcnea înaintea lui Vodă. După reformele lui Cuza continuate de Carol I care au făcut din România feudală un stat modern, civilizat, în ciuda faptului că a jucat un rol important în societate Biserica nu a fost implicată în jocurile scenei politice. Cu o excepţie care vine să confirme regula: mişcarea legionară.

Mişcarea legionară a avut un caracter politico-religios, chiar dacă alăturarea acestor doi termeni este ciudată. Ea a înglobat în rândurile ei sute şi sute de preoţi, unii mărunţi dar alţii importanţi şi care au imprimat mişcării un anumit specific. Colecţia revistei "Magazin Istoric" stă mărturie a aberaţiilor şi exceselor acelei perioade sumbre din istoria statului român. Unchiul meu, Tănase Mateescu, a fost arestat în 1940 de un sobor format din jandarmi şi preoţi cu pistoale la brâu, bătut şi ţinut luni bune în închisoare pentru că era vinovat conform legilor de-atunci fiind un sectant periculos, cum scria pe mandat.

Săptămânal, ziarul "Curentul" publică în rubrica "Ortodoxia azi", idei ce par de... ieri, alaltăieri. Într-un articol intitulat "Îndrumare, nu implicare", dl.Dan Ciachir reia cu vehemenţă partizană teza amestecului Bisericii în politică măcar şi pentru a tranşa odată diferendul cu greco-catolicii. Articolul este de o incoerenţă ce frizează ridicolul şi citindu-l am crezut că va fi semnat R.Vent. Parcă-l auzeam prin noaptea furtunoasă pe jupân Drumitache: "Toţi care nu este patrioţi cum scrie la carte, să meargă la cremenal"... Dar autorul recidivează ba apare şi la TV cu aceleaşi îndemnuri, într-o "Ediţie specială", în

compania ministrului secretar de stat pentru culte şi preotului Iustin Marchiş. M-au impresionat în egală măsură tonul moderat şi abordarea lucidă în egală măsură a d-lui ministru şi a părintelui Marchiş. Este clar că majoritatea clerului BOR şi credincioşilor, înţelege că nevoia cea mai mare este nu de oameni politici cu sutană, parlamentari sau miniştri (ori "îndrumători" gen Richelieu cum ar dori dl.Ciachir) ci de oameni **morali**, care să slujească de la altare şi amvoane cu frică de Dumnezeu şi ruşine de popor.

Mă neliniştește vehemenţa cu care unii jurnalişti şi unii preoţi, nu mulţi dar suficienţi pentru a li se auzi vocea, militează pentru întoarcerea la vremurile colorate în verde. Le reamintesc cu respect, dânşilor şi tuturor celor ce tind să le urmeze ideile, de experienţele nefericite ale unui trecut ruşinos când, ca ministru al cultelor în Guvernul Petru Groza era părintele Burducea. Pentru felul cum a amestecat politichia de culoare roşie moscovită cu negrul sutanei lui de preot, Păstorel Teodoreanu l-a făcut nu de basm ci mai rău, de epigramă: *Când cu steau, când cu cruceam ca părintele Burducea*.

Să nu dăm Cezarului ceea ce de fapt Îi aparţine numai lui Dumnezeu. Politica aparţine politicienilor de meserie, economia economiştilor, apărarea ţării armatei. Iar teologia preoţilor şi pastorilor. Nu trebuie să se mai repete experienţa cu "indicaţiile preţioase" venite de la Vodă, nici în amănuntele vieţii laice şi nici în soboare sau concilii bisericeşti. Altfel "vameşii şi păcătoşii" o vor lua-o înaintea "fariseilor dreptcredincioşi" atât pe lumea cealaltă dar şi în asta. Deocamdată să se mai risipească fumul "Ţigaretelor" fără taxe şi accize, al celor ce se cred "mega" vrând mai multă "power".

6. Schimbare să fie dar s-o ştim şi noi

Asistăm la un fenomen îngrijorător pe măsură ce istoria tranziţiei noastre postdecembriste se derulează brucanian către cei douăzeci de ani de coacere civică: interesul cetăţenilor (vezi "stupid people"!) pentru ceea ce se petrece pe eşichierul politic scade din ce în ce mai mult. Şi paradoxal, niciodată în ultimile decenii libertatea de a spune verde ceea ce gândeşte fiecare, nu a fost mai mare, deci cea mai potrivită ocazie pentru a beneficia de ea în plan politic... Toate formaţiunile, atât cele reprezentate în parlament dar şi cele care abia aşteaptă să intre în el, vorbesc despre DEMOCRAŢIE, INTERESUL NAŢIONAL, despre lupta contra CORUPŢIEI ŞI BIROCRAŢIEI... Dar deja aceste sintagme au ajuns pentru cetăţeni simple vorbe goale. Sunt expresii vidate de orice sens ca nişte baloane purtate de vânt indiferent dacă sunt sau nu ţinute de aţă.

Nimic nu pare a mai urni lucrurile din loc, scena politică fiind marcată de scandaluri de mahala, de lupte între facţiuni, de atacuri ale talibanilor sau ale liber-schimbiştilor, de corupţie fără corupţi şi justiţie doar pe jumătate oarbă. Adică chioară. Iar lehamitea generală completează tabloul acesta al miticilor (atenţie la accent!) lui nenea Inacu, aceia care care scârbiţi de caţavenci şi tipăteşti, stăteau cât e ziua de lungă la Gambrinus măgărindu-şi amicii de halbă. Sau de Ţap.

Cetăţenii care şi-au pus din totdeauna nădejdea în sloganuri electorale ce promit schimbarea în bine a societăţii, constată că sloganurile nu sunt născocite decât pentru scopuri electorale, prin definiţie... Economia se pulverizează de la un an la altul, viaţa devine tot mai cenuşie şi singura preocupare a maselor a ajuns să fie supravieţuirea. De la o zi la alta, de la o săptămână la alta, fără nici o speranţă de mai bine pentru viitor. Dacă nu aude că postul pe care-l ocupă se restructurează a doua zi, dacă încheie ziua fără a fi anunţat că este disponibilizat, în caz că nu este DEJA şomer, omul dă de alte "bucurii": mărirea impozitelor, mărirea preţurilor, mărirea taxelor... ceva-ceva tot trebuie să se schimbe, conform promisiunilor electorale. Nu este bine ca omul nostru să răsufle uşurat "uf, totul este măcar stabil în rău dacă nu poate evolua în bine". Nu, pentru ca mintea trebuie să-i fie panicată în permanenţă. Să nu care cumva să-şi facă timp şi pentru lucrurile spirituale... Cezarul cere mult prea mult pentru ca să nu mai rămână ceva de dat şi lui Dumnezeu. Chiar creştinii cei mai convinşi că această stare de lucuri nu este decât tot un semn al iminenţei Revenirii lui Isus Christos ca **unica schimbare** capabilă să oprească prăbuşirea generală, se lamentează la fel ca cei fără nici o perspectivă...

Tabloul este sumbru şi apatia aceasta generalizată nu poate decât să reamintească vremurile sfârşitului de dictaturii comuniste când aceeaşi stare de lucruri a echivalat cu liniştea dinaintea furtunii. Iată, pare că nu mai există ceva în care să mai crezi, nu mai există ceva pentru care ar merita să lupţi, nu mai există nici măcar acea revoltă interioară faţă de o asemnea viaţă cenuşie... Poate doar la intelectuali de cursă lungă precum Octavian Paler, Radu Cosaşu, Victor Neuman... Fiecare se închide în sine, nu-i mai

pasă de alegeri democratice, de economie de piaţă ca în Occident, de promisiuni şi îndemnuri, de o biserică ce trage cu ochiul în ograda politicienilor, nimănui nu-i mai pasă de nimic... La un pahar cu prietenii, la o partidă de şah cu vecinul şi telenovele cât cupinde. Un canal TV nu face altceva decât să toarne la astfel de poveşti cu nemiluita, în care, oricine doreşte, să se refugieze în insule exotice, în castele pierdute în Spania, printre miliardari şi femei ce n-au grija spălării vaselor ci stau toată ziua în pat. Pardon, în paturi, ca să fie minciuna cât mai gogonată.

Credinţa în Dumnezeu, morala creştină şi familia ca celulă de bază sunt acum valori veştejite şi hulite în FIF, UIF şi FM, în 89.98... şi www/satan.ro. Societatea noastră s-a atomizat din pricina inexistenţei unui ţel comun asupra căruia să se canalizeze energiile şi în jurul căruia să graviteze toate celalate preocupări de ordin individual. În asmenea situaţii, formaţiunile extremiste, mai ales cele naţional-extremiste, îşi pot desfăşura nestingherite planurile de expansiune electorală. O "voce a patriotului naţionale" abia aşteaptă să adopte tonul "răcnetului Carpaţilor" şi să peroreze: "Naţiune, fii deşteaptă!"... Se vor căuta imediat atunci vinovaţii pentru actuala stare a ţării pentru ca energiile negative ale maselor să fie canalizate corespunzător. Şi cu siguranţă că vor fi împinşi către stâlpul infamiei nonconformiştii pe tărâm politic şi ereticii pe tărâm spiritual.

Este bine să ne amintim că în anii '30, evreii au fost făcuţi responsabili pentru marea criză financiară din Germania (deşi întreaga lume a trecut prin această criză), iar la noi, în anii '40, "sectanţii erau trădătorii de neam" care au fost persecutaţi şi sub legionari pentru că aveau idei pacifiste contrare celor oficiale şi persecutaţi şi sub comunişti pentru că nu-şi lepădaseră credinţa la comanda tovarăşcilor.

În toate perioadele istoriei când, din cauza intereselor meschine ale conducătorilor sau nepriceperii lor de a face faţă vremurilor tulburi, societatea s-a atomizat, sectanţii (şi am în inclus în această categorie pe toţi aceia care au fost în opoziţie ideologică faţă de cei mulţi dar... atât, fără vorba lui Lăpuşneanu), sectanţii au fost ţapii ispăşitori.

-Ei se pare că au dat foc Romei sub Nero,

-ei au tulburat procesul de integrare a ideilor păgâne în creştinismul timpuriu,

-ei nu-l aplaudau pe cel mai iubit fiu al Imperiului Bizantin când acesta comanda manifestări "spontane" de simpatie, pe stadion, în Ziua Soarelui, binecuvântată de el ad-hoc.

-sectanţii au fost ticăloşii care au compromis mănosul comerţ cu sfintele indulgenţe pe vremea lui Luther

-sectanţii au vrut să instaureze în Lumea Nouă, America, o ţară democrată şi uite ce catastrofă este cu democraţia asta,

-sectanţii au sabotat economia socialistă pentru că refuzau să lucreze sâmbăta,

şi, de ce nu? istoria se poate repeta,

-sectanţii să fie într-un fel găsiţi vinovaţi de ceva anume pentru a distrage atenţia de la actuala stare de lucruri. Că din cauza lor Dumnezeu ne pedepseşte ba prin secetă, ba prin inundaţii, ba nu avem succes pe plan economic...

Ar prinde repede o asemenea idee şi mă înfior gândindu-mă că la jurnalul de seară, între clipuri publicitare cu "dacă este să fie alb atunci să fie..." şi înainte de serialul ajuns la episodul 666, cineva ar pune problema aşa! Deşi cred în bunul simţ al oamenilor acestui popor, mă cutremur la gândul că mecanismul a funcţionat întotdeauna în istorie.

Ferice va fi de voi când din pricina Mea, oamenii vă vor blestema, vă vor prigoni şi vor spune tot felul de lucruri rele şi neadevărate împotriva voastră - Matei 5,11.

Acest comentariu chiar nu doresc să-l termin în tonalitate majoră, optimistă... Să să torn câteva fraze de circumstanţă pe marginea textului de mai sus şi să îndemn la întoarcerea obrazului chiar de pe acum... Să fac şi eu precum Petru: "Să vă ferească Dumnezeu, stimaţi cititori, ca să nu vi se întâmple aşa ceva!" (Matei 16,22). Doresc ca toţi cei care citesc aceste rânduri să fie conştienţi că mai devreme sau mai târziu se vor situa într-una din cele două grupe, vor fi de o parte sau de alta. Mulţii şi puţinii vor fi marcaţi din ce în ce mai distinctiv. Iar când va veni momentul, cei tentaţi să strige "răstigniţi-i!" împreună cu mulţii, să-şi aducă aminte de aceste rânduri scrise "sine ira et studio". Atât.

7. Disperarea ca show TV

Timp de trei zile, atât cât durează o minune pe la noi, opinia publică s-a declarat în stare de şoc datorită femeii care a ars de vie în faţa unei primării. Emoţia a fost declanşată nu doar de evenimentul în sine cât de filmarea acestuia şi includerea în jurnalul principal al televiziunii naţionale aşa încât privitorii pasivi de la faţa locului au fost multiplicaţi cu alte milioane de teleprivitori neputincioşi.

O femeie disperată a fost împinsă către un gest extrem, asistată ca la bâlci de chibiţi, gură-cască şi chiar de soţ care se pare că o încuraja să acţioneze mai repede şi mai cu...foc. Sună cinic dar acesta este adevărul. Gardienii publici şi funcţionarii primăriei au declarat că nu primiseră directive să intervină iar primarul tocmai era ocupat cu audienţele...

Spuneam că minunea cu starea de şoc a opiniei publice nu a durat decât trei zile: iată că nu se mai vorbeşte absolut nimic despre acest incident nefericit. Aşa s-a întâmplat şi atunci când familia de bătrâni din Galaţi a fost asasinată cu bestialitate, aşa s-a întâmplat şi în cazul pacientului abandonat de salvare şi lăsat să moară în stradă deoarece nici un spital nu era dispus să-l primească, aşa se va întâmpla şi cu alte tragedii, din ce în ce mai multe şi mai cumplite cu care se pare că ne-am obişnuit... Am devenit imuni la realitate şi îngăduim emoţiilor să ne viziteze doar la vizionarea serialelor în care "ingenua" este persecutată de "vampă" iar "durul" fură moştenirea "corectului", de-a lungul a câtorva zeci de episoade.

Exista înainte de '89 o pătură groasă a societăţii româneşti, cu venituri medii, cu economii la CEC şi Dacie cumpărată în rate, stare de lucruri de care liberalismul anilor '90 încearcă să-şi bată joc. O existenţă anodină cu muncă şase-şapte zile pe săptămână, zile de salariu, sărbători puţine, benzină ieftină dar pe cartelă, cititul Bibliei pe ferite şi emisiuni radio în unde scurte şi bruiate... O existenţă banală dar decentă. Nu sunt un nostalgic aşa cum aţi putea crede; societatea aceea dinainte avea multe, multe rele şi inechităţi exacerbate de un regim dictatorial care îi încuraja pe delatori şi activişti. Eu însumi am avut destule necazuri pentru o biată scrisoare sosită din Germania, cu tov. locotenent Latu Marian de la Securitatea Ploieşti. Nu înţelegeam de ce nu eram lăsat să-mi încerc şansele dând concurs de admitere la Facultatea de Drept chiar dacă nu eram utecist. Mă revoltam pentru cele doar două ore de program TV şi nu mai puteam supoirta discursurile interminabile ale Tovarăşului cu agramatismele de rigoare. Nici mpcar ca subiect de bancuri nu mai înghiţeam naţionalismul Cântării României.

Dar... Dar exuista o solidaritate interumană care făcea să se estompeze ceea ce încercau răsfăţaţii regimului să "implementeze" în noi pe tărâm ideologic. Aveam timp să plecăm urechea şi la cei mai năpăstuiţi decât noi, aveam timp să-i vizităm şi pe cei bătrâni şi pe cei bolnavi şi singuri... Iar dacă vreun funcţionar obraznic se întrecea cu măsura şi pretindea "bălceşti" sau "kenteşti" dincolo de posibilităţi, era cuminţit cu ameninţarea unei audienţe la tovarăşul prim. Sau chiar la cel mai prim dintre tovarăşi... Uneori ţinea.

Acum, după ce am crezut că mascarada dinainte care funcţiona doar în virtutea inerţiei, a reprezentat tot ce putea fi mai rău pentru conştiinţa unui om, acum constatăm cu groază că lucrurile involuează încontinuare în domeniile esenţiale ale vieţii. Cu o excepţie: libertatea de conştiinţă. Dacă nu ar fi aceasta, dacă nu aş fi liber să-mi expun opiniile şi credinţa în Dumnezeu de la microfonul "Vocii Speranţei" sau pe paginile tipărite la editura "Viaţă şi Sănătate", toate sediile de bănci, programele TV cu seriale ce predispun la tâmpire, toate Cielo-urile care aleargă pe şosele şi magazinele care fac "ikebana" cu mezeluri franţuzeşti... toate aceste "cuceriri" ar fi pierderi. Precum nişte zero-uri puse nu după cifra unu ci înaintea ei.

Iar ceea ce s-a pierdut esenţial şi irecuperabil în această tranziţie nesfârşită este incapacitatea de a mai fi sensibili în faţa răului. Suntem inundaţi de rău în toate formele lui, de la **răul comic** din desenele animate (bombiţe ce explodează la tot pasul, cucuie, oase rupte, dihănii şi mutanţi), la **răul abject** al căpitanului ce face accidentr mortal de circulaţie chiar pe zebră! Suntem bombardaţi cu răul în formele lui **subtile**, precum satanismul ce ne este servit sub formă de şedinţe de bioenergie/ tantra-yoga/ ciakre desfundate... şi până la **răul tragic** legat de destinul copiilor străzii dar cu care ne-am obişnuit demult. Uşuim scârbiţi micii cântăreţi atunci când îşi încep litania prin vagoanele metroului: *Sun-tem şa-se co-pii şi ma-ma es-te bol-na-vă şi nu a-vem ba-nii de pâi-ne...* Un prieten plecat din ţară de opt ani şi stabilit în Belgia, venind la Bucureşti după atâta timp a fost impresionat de o asemenea scenă, nouă pentru el. S-a apucat să-mi povestească emoţionat cum a ajutat cu bani frumoşi pe un asemenea tenor mirosind a diluant şi vopsele. Oare muncea ca zugrav şi acum se afla în timpul liber?... Am zâmbit condescendent şi l-am lăsat să-şi imagineze că chiar a fost un salvator în acea zi. Altfel deveneam cinic. Sau poate că chiar am

fost în sinea mea... O notă rea pentru mine şi pentru toţi cei ce gândesc la fel obişnuiţi periculos de mult cu răul.

Mergând spre Palatul Parlamentului am trecut prin faţa birourilor Parchetului General. Era acolo un om care dormea pe o saltea, înconjurat de inscripţii care scriau că a fost dat afară din casă iar autorităţile nu se implică să-l ajute. Cerea cu litere de-o şchioapă sprijin din partea cetăţenilor. Spre ruşinea mea şi exact în spiritul vremurilor pe care le trăim, vă mărturiesc că am procedat la fel ca preotul şi levitul din parabola "Samariteanul milos": am trecut mai departe. Aveam treabă... mă duceam la o persoană importantă pentru un interviu... şi apoi ce puteam eu să rezolv fie şi în calitate de ziarist? De la Adam încoace, funcţionăm după aceleaşi mecanisme ale egoismului şi neasumarea răspunderii dar acum în tranziţie meschinăria merge ca după un rodaj făcut la meserie.

Tot ceea ce ţine de dezumanizare caută să se implementeze (cunoaşteţi termenul!) cu osârdie în noi. Acea fire de care se plângea apostolul Pavel că nu reuşeşte singur să o răstignească, lăsată să crească şi să se rafineze, va ucide şi la figurat dar cum vedeţi şi la propriu. Va ucide prin indiferenţă faţă de aproapele care piere în faţa mea şi mă va ucide prin faptul că Dumnezeu mă va trage la răspundere pentru asta.

Da, ne-am familiarizat deja cu dezastrele, cu mizeria dar şi cu ura şi intoleranţa religioasă din care ne facem chiar blazon şi raţiune de a fi. Dacă ar fi să ascultăm în totul de glasul firii, ajutată la rândul ei de portavocile eletorale ale celor ce propun salvarea naţiei prin mijloace tip Goebbels, i-am împuşca pe aurolaci, i-am elimina pe bătrâni şi i-am tăia de la porţie pe handicapaţi pentru a economisi banii bugetului, le-am da foc celor cu vile şi maşini de teren 4x4, i-am pândi pe cerşetori să vedem dacă nu cumva depun serile la bancă, banii milogiţi, am vota reintroducerea pedepsei cu moartea... Şi mai ales am sprijini aducerea la putere a unui nou Vlad Ţepeş ca să facă ceva, să acţioneze, că de-aia are ţeapă... Noi să arătăm cu degetul şi el să execute. Şi să mai facem asta şi cu crucea înainte crezând că ar fi o formă de Evanghelie socială teleportată din Ciapas pe malurile Dâmboviţei.

Trăim exact vremurile profetizate de Biblie. Şi nu doar nu doar în temele profetice cunoscute din Apocalipsa ci chiar cele care au fost descrise astfel pe planul relaţiilor sociale, acolo unde omul se întâlneşte cu omul, ca în 2 Timotei 3,1-4:

v.1 - N-ar strica să mai ştii şi aceasta, că în zilele din urmă are să fie tare greu să fii creştin.

v.2 - Căci oamenii nu se vor iubi decât pe ei înşişi şi banii lor; vor fi mândri şi lăudăroşi, dispreţuitori la adrsa lui Dumnezeu, neascultătorii faţă de părinţi, ingraţi faţă de ei şi răi până în măduva oaselor.

v.3 - Vor avea inimi tari ca piatra şi niciodată nu vor ceda în faţa altora; vor fi mincinoşi învederaţi şi scandalagii şi nu vor da doi bani pe moralitate, Ei vor fi oameni duri, plini de cruzime şi-i vor batjocori pe cei care vor încerca să fie buni.

v.4 - Îşi vor trăda prietenii; vor fi ca nişte pachete de nervi, se vor umfla în pene de îngâmfare şi în locul închinării la Dumnezeu vor prefera plăcerile, având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea.

Am preferat traducerea "Living Bibles International", apărută la noi în 1990 sub numele de "Noul Testament pe înţelesul tuturor". Dar în orice altă traducere am citi aceste versete, tabloul este la fel de sumbru. În zilele din urmă vor fi vremuri grele... Mai avem vreun dubiu în faţa certitudinii că **acestea** sunt zilele şi vremurile grele din urmă? Eu unul nu. Un singur lucru apare pozitiv în toată această stare de lucruri dezastroasă şi anume că răul, odată ajuns la apogeu, va fi brusc eradicat dintr-o singură lovitură. Revenirea lui Isus Christos este evenimentul care va pune capăt răului în toate formele lui. Este singura soluţie: o nouă revoluţie. Dar nu aranjamente de culise şi ciolane roase în funcţie de algortimul lumii sfinţilor. De data aceasta una adevărată, care să primenească întreaga planetă, o revoluţie ce va eradica păcatul ca sursă a răului şi iniţiatorul păcatului, Satana.

Răul este acum scenariul favorit pe micile şi marile ecrane, în cotidiene şi săptămânale, în muzică şi afaceri oculte. Pentru că Satana, ca scenarist şi regizor al acestui imens show mediatizat, este incapabil şi de alt gen de producţii. El este Răul prin definiţie. Dar în curând, foarte curând, spectacolul se va încheia cu un deznodământ neaşteptat pentru el: *Şi diavolul care-i înşela (*pe oameni*) a fost aruncat în iazul de foc...Iazul de foc este moartea a doua... Apoi am văzut un cer noui şi un pământ nou... şi am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei.* (Apoc.20, 10.14 şi 21, 1.2.).

Este spasmul final al balaurului care mai dă din coadă: Kosovo, Africa, SIDA, sărăcie, poluare, devalorizare... Dar Isus Christos aşteaptă cu nerăbdare să revină pentru a pune capăt răului. Să ne ridicăm capetele în sus pentru că de acolo vine izbăvirea! Aceasta este Soluţia. Şi dacă suntem gata să ne dăm foc pentru o garsonieră cu chirie confort II în cine ştie ce mahala de provincie, cu cât mai mult n-ar trebui să

ardem mistuiţi de flacăra dragostei unui asemenea Dumnezeu care ne doreşte salvaţi de rău, în apartamentele de aur ale Noului Ierusalim!

******